

TEKST EN FOTO'S: ARNE MONSTREY

THE SELVAGGIO BLU

An extreme seven-day trek in Sardinia

AN EXTREME SEVEN-DAY TREK IN SARDINIE

Dat is wat de cover van mijn gidsje zegt. En ik heb het geweten! De Selvaggio Blu is een eerder onbekend wandelpad langs de wilde oostkust van Sardinië. Ook al leg je op dit hele traject slechts 46 km af, de meesten doen er zeven dagen over. Hiervoor zijn verschillende goede redenen. Zo is het meer dan een trekking.

Op verscheidene plaatsen moet er geklommen en gerappeld worden. Het wordt nooit moeilijker dan IV+, maar je zult uit gewichtsbesparing waarschijnlijk geen klumschoentjes bijhebben. Twee van die rappels zijn 45 meter lang, dus je hebt twee touwstrengen van diezelfde lengte nodig. Dit weegt in je rugzak. De route zelf is zo goed als niet bewegwijzerd. Soms is er zelfs geen pad, de andere keer heb je het gevoel dat er tien mogelijke opties zijn. Bovendien bevindt de enige natuurlijke waterbron zich op dag één, na nog geen twee uur stappen.

Verder moet je vertrouwen op poeltjes in grotten en onder overhangen of hopen dat er water in enkele regentonnen naast verlaten herdershutten is blijven staan. Alsof deze uitdaging nog niet genoeg was, wilde ik deze tocht alleen doen...

RUGZAK

Ik had het lumineuze idee om deze tocht in september te doen. Eigenlijk veel te warm, maar vooral veel te droog. Ik moest er van uitgaan dat alle mogelijke watervoorraden uitgeput zouden zijn. Om zeker niet zonder water te vallen, wilde ik voor minstens drie dagen water voorzien, wat 10 kg extra gewicht in de rugzak betekende.

Ik wist van vorige trips dat ik wel wat gewicht kon dragen, maar toch wou ik zo licht mogelijk gaan. Dus werd er over alles nagedacht. Extra kleren? Niet nodig, behalve één paar kousen en een boxershirt. Tent? Niet nodig. Bivakzak? Lang over nagedacht, maar uiteindelijk niet meegenomen. Een regenbroek nam ik ook niet mee, maar een zeer licht regenjasje wel, bijna als nood-item. EHBO ook. Mijn oude vertrouwde Therm-a-rest matje ging ook weer mee. Er bestaan er tegenwoordig lichtere, maar aangezien ik elke dag ging bivakkeren koos ik hier voor stevigheid en betrouwbaarheid in plaats van super lichtgewicht. Het deed deugd om nog eens na te kunnen denken over materiaal en technieken. Ik nam nog een zeer klein en compact zomerslaapzakje mee dat ter plekke nog steeds te warm bleek. Verder nog een zeer licht gasbrandertje met cartouche en een zesdaags rantsoen aan Adventure Food. Muesli voor 's ochtends, drie powerbars voor overdag en een tweepersoonsmaaltijd voor 's avonds. Honger heb ik niet gehad met die hitte, dorst daarentegen...

TREKKING

Maandag 8 september 2014, Santa Maria Navarese, het beginpunt van deze tocht. Een gemakkelijk pad bracht mij langzaam maar zeker dicht bij Pedra Longa, een naaldrots die in zee staat. De weinige mensen die ik op dit stukje nog tegenkwam, waren vooral bezorgd naar mij aan het kijken toen ik zwaar zwetend voorbij kwam marcheren met een rugzak van 23 kilo. Ik keek vooral bezorgd naar wat mij nog te wachten stond. Vanaf Pedra Longa verwachtte ik geen andere mensen, noch beschaving en daar bovenop dat rotsplateau hingen toch wel héél veel wolken. Die zouden wel wegwaaien zeker? Een uurtje later liep ik onder de prachtige klimwand van de Punta Giradili toen ik de eerste donderslag hoorde. Zucht... geen tent, geen bivakzak... Ondanks mijn zware rugzak, bleek ik sneller te stappen dan de topo aangaf. Dus liep ik die eerste dag nog wat verder en trakteerde ik mijzelf op een bivak op het hoogste punt van deze trip: de Monte Ginnirco, die 811 meter boven zeeniveau uitsteekt en dat kan hier gerust letterlijk genomen worden! De wolken waren inderdaad verdwenen en een bijna volle maan waakte de hele nacht over mij.

De goede moed van gisteren was vandaag zeer vlug weg. Van een duidelijk pad was al gauw geen sprake meer. De zeer vage blauwe markeringen vond ik slechts zeer sporadisch. Soms zat er meer dan een uur stappen tussen twee wegmarkeringen in. Doorheen dit struikgewas liep een wirwar aan mogelijke paadjes, achtergelaten door geiten en wilde zwijnen, maar nergens een aanwijzing welk pad nu het mijne was. Af en toe kwam ik eens een steenmannetje tegen, maar ook die hoorden niet altijd bij mijn route. Ik wist dat ik naar het noorden moest en dat ik altijd 'relatief' dicht tegen de rand van de kliffen moest blijven. Verdwaald heb ik me nooit gevoeld maar op meerdere momenten had ik geen flauw benul waar op de kaart ik me bevond. Nu ja, kaart, de plannetjes die in het boekje stonden. Een kaart had ik van dit gebied niet gevonden en het boekje zei dat dit genoeg was. Eigenlijk was ik wel blij dat ik hier alleen was, want moest ik bij elk twijfelpunt eerst even met mijn stapgenoot overlegd hebben, hadden we er dubbel zo lang over gedaan.

ZOEKTOCHT NAAR WATER

Toen ik eindelijk enkele waterputten bereikte, zag ik tot mijn vreugde dat in de diepste put nog een plas stond! Tot ik merkte dat er wel heel veel vliegen uit die put kwamen en het hier eigenlijk best wel stonk. Lag daar nu een dood zwijn in het water? Zucht...

Iets na de middag kwam ik aan in Porto Pedrosu, een lange rotsige baai waar ik eindelijk het zweet van mij af kon spoelen, in zout water... Water! Mijn grootste zorg. Mijn dagelijks verbruik zat eerder tegen de vier dan tegen de drie liter en ik besloot een siësta te doen om het dorstigste moment van de dag te mijden. In de topo las ik dat hier zich ook een grot moest bevinden waar herders lang geleden een soort van bassin hadden gemetst om neer druppelend water op te vangen. De beschrijving was summier, maar als ik dat vond, kon ik serieus doordrinken en mijn watervoorraad aanvullen.

Helaas, één uur en veel zweet later, kwam ik terug aan mijn rugzak en vleidde me nog een uurtje in de schaduw. Zo'n 2,5 uur van hier zou er opnieuw een watervoorraad staan. Zou kunnen staan... Dat zou nog net moeten lukken voor het donker werd, dus ging ik weer op weg. Zonder noemenswaardige problemen (behalve weer veel verloren lopen) bereikte ik voor het donker een oude herdershut en zag ik door het bos iets felgroen staan: een grote ton.

Een klein tikje ertegen en yes! Er zat nog water in! Joehoe! Drinken, drinken, drinken en mijn watervoorraad terug bijvullen. Niet tot de volle tien liter, maar toch zeker zes. Morgen zou ik immers terug water vinden, normaal gezien... Terwijl ik dit aan het doen was, kwam er ineens een klein hagedisje naast mij zitten. Had die misschien ook dorst? Ik goot heel voorzichtig wat druppeltjes in een kuiltje op de rots, waarna hij alles opdronk in mijn gezelschap. Nooit gedacht dat één van mijn meest intense contacten met de Natuur zou gebeuren met een hagedis...

Ik ben geen held in het donker en heb mezelf al meerdere keren verbaasd dat ik alleen op stap durf gaan. Ik denk dat de Liefde voor de Natuur en het Avontuur groter is dan de schrik voor... voor wat eigenlijk? Juist, en dus blijf ik op pad gaan. Maar ik kan niet zomaar overal slapen. Hier bij deze oude herdershut in het midden van het bos, zou het mij niet lukken.

“ALLES, MAN, JE KWAM NAAR HIER VOOR HET AVONTUUR EN OM JEZELF TE TESTEN! ALS HET EEN BEETJE MOEILIJK WORDT, KIES JE ALSNOG DE GEMAKKELIJKE OPLOSSING?....”

Gelukkig vond ik tien minuten later, juist voor het donker inviel, een comfortabele plaats op een smal pad midden op een puinhelling. 's Nachts vonden enkele zwijntjes het leuk om wat steentjes te verplaatsen, maar verder sliep ik de slaap der rechtvaardigen. Tot ik een half uur voor mijn alarm afging, wakker werd van... regen? Shit, vlug opstaan en alles in mijn rugzak proppen. Hier had ik niet op gerekend. Nadeel, ik was nat, koud en onzeker. Voordeel, er zou zich nu hopelijk meer water op de route bevinden.

SOLO VIEDEGRAADS KLIMMEN

Voortgestuwd door de zoektocht naar water, bereikte ik die middag al mijn slaapplek voor die dag: Cala Goloritze. Al zwemmend in het water en liggend op het strand in het beetje zonlicht dat af en toe terug kwam piepen, las ik mijn topo nog eens na. Vanaf hier zou het klimgedeelte beginnen. Hier zou ik ook uit de route kunnen wandelen op zoek naar water. Maar het boek vertelde mij dat er boven op het plateau heel het jaar door zeker water te vinden zou zijn. Dus besliste ik om verder te gaan en mezelf te testen met het eerste stukje vierdegraads solo klimmen.

De brede kloof waar ik doorheen liep, werd steeds een beetje smaller. Eerst liep ik nog op steenpuin en nog een stukje door de modder tot ik op een muur uitkwam. Schitterend Arne, daar hangt een haak en een lintje rond een boom, dus perfect af te zekeren, maar jij wou hier per se alleen naartoe komen... Wel, test jezelf maar jongen... Ik bond het touw vast aan mijn rugzak en zette hem ergens zodat ik hem nadien zonder hinder omhoog zou kunnen takelen. Ik wreef de modder van mijn wandelschoenen en keek eens goed omhoog. Een vochtige, vuile IV... Ik heb in de Belgische Ardennen al ondervonden dat een Romeinse IV zowat alles kan zijn tussen een 4c en een 6a, dus ik was benieuwd. De eerste drie, vier meter waren niet zo moeilijk, maar wel wat zanderig en dus smerig. Alles bleek vooral verticaler dan ik het had verwacht, maar ik zag het einde al. Fysiek was het allemaal niet zo moeilijk, maar psychologisch des te meer. Ik was maar wat blij toen ik de boom bereikte waar het klimmen stopte en waarrond ik relais kon maken (met het weinige materiaal dat ik had). Hierna volgde een zeer steil puincouloir dat waarschijnlijk nog gevaarlijker was dan het klimmen zelf. Als ik hier zou beginnen schuiven, was ik nog niet jarig. Dertig meter hogerop eindigde dit couloir opnieuw op een verticale muur van vier meter hoog. Gelukkig had iemand hier ooit een stevige boomstam tegen gezet die mij nu goed van pas kwam als hulpmiddel om hieruit te geraken. Daarna liep ik in een mooie droge rivierbedding de vallei omhoog, in het groen en ondertussen ook terug in een aangenaam zonnetje. Maar niet meer zo zeker als voorheen. Ook al was het klimmen 'maar' vierdegraads, het was veel moeilijker dan verwacht en vooral veel steiler en vuiler. Was ik hier wel klaar voor? Wilde ik dit wel?

***"MIJN LICHAAM WOU NOG MEE, MAAR
HET HOOFD DEED WAT MOEILJK...
PFFFF, NOG EEN PINTJE AUB..."***

De twijfel sloeg toe. Bovenaan op het topplateau bleek één van de weinige watervoorraadpunten volledig uitgeput, terwijl ik hier volgens de topo toch 100 procent water zou vinden. Shit, shit, shit, wat nu, ik had echt water nodig... Terugkeren en rappellen door de kloof, daar had ik geen zin in, want veel te steenlaggevaarlijk. Doorgaan was onverantwoord aangezien er geen water meer te vinden zou zijn (de dagtemperatuur lag rond de 33°C overdag en 22°C 's nachts). Ik wist dat er naar het westen toe 4x4-sporen moesten liggen. Als ik die sporen vond, moest ik wel beschaving en dus water vinden. En zo stapte ik een tweetal uur stevig naar het westen, tot ik in de verte een helwit kerkje zag! Hallelujah! Enkele meters verder zag ik zelfs een pijltje 'Rifugio' staan. Een Berghut? Hier? En jawel hoor! Ik bestelde direct een cola en een pint. Het eerste drankje voor mijn lichaam, het tweede voor mijn geest. Mijn lichaam wou nog mee, maar het hoofd deed wat moeilijk. Ondanks de regen waren er nergens watervoorraden te vinden, alle water sijpelde direct in de grond of verdampte opnieuw. Het soloklimmen viel me zwaarder dan verwacht en de komende dagen zaten vol alpiene uitdagingen. De hemel bleef zwaarbewolkt en op verschillende plaatsen was het aan het onweren, ik zou dus iedere keer 's avonds een grot, overhang of herdershut moeten zien te vinden. Pfff, nog een pintje alstublieft.

- Ook:
- Rotsklimmen
  - Marrakech (1/2) Marathon
  - Surf & (Tour)ski
  - Mountain view Yoga & Walking

MAROC Travel

ontdek het échte Marokko

Hutten-tocht

Toubkal met lokale gids
en bagagevervoer
8 dagen € 465,- p/p
vertrek elke week
prijs = zonder de vlucht

- Wandeltochten mét bagagevervoer (muildieren/kamelen)
- Atlas bergen & woestijn • Beklimmen Toubkal (4.167m): zomer & winter • M'Goun
- Saghrô • La Grande Traversée • Droomweekend Marrakech 4 dgn € 180
- Fietsen & MTB/MTT: easy of technisch • Kleine groepen • Op maat • Individueel

www.reisbureaumaroctravel.nl

De Zilk - Marrakech - Imilil

PETZL

Black Diamond

LA SPORTIVA

CAMP

evolv

FIVE TEN

BOREALS

BEAL

Black Diamond

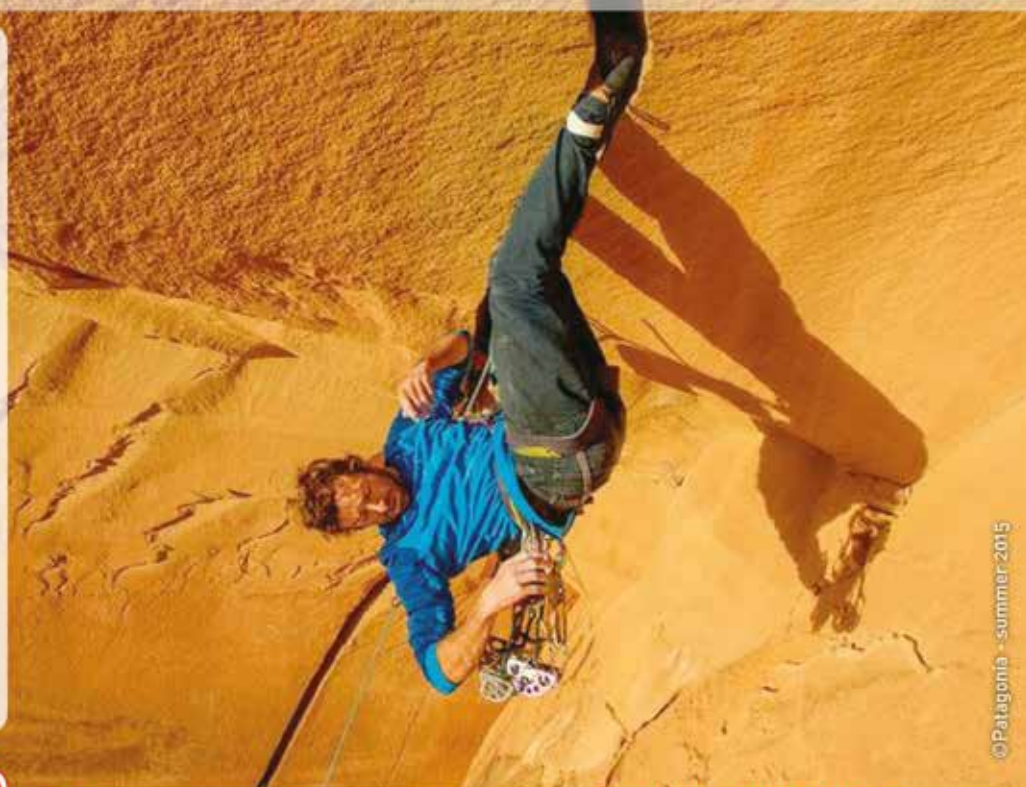
patagonia

BLAUBERRY

THE NORTH FACE

Beal Booster III Classic
70m 9,7mm
van €165

NU €140

©Patagonia - summer 2015

AVVENTURA

YOUR FAVOURITE SKI AND OUTDOOR SHOP

www.avventura.be

10% korting KBF-leden

Brugge

Brussel

Gent

Erckestraat 71 • 9000 Brugge • 09 23 30 78

Leuvenvesting 40-1 • 3022 Leuven • 03 226 11 21

Sj-Amandstraat 25 • 9000 Gent • 09 223 37 82

GEMOEDSRUST, LA MAPPA EN STEMMETJES

Gemoedsrust was wat ik nodig had, dus bleef ik 's avonds ook eten en slapen in de berghut. Terwijl ik daar zo wat rondhing, zag ik ineens een kaart aan de muur hangen met als opschrift: 'La Mappa di Selvaggio Blu'. Wablieft? Er bestaat een kaart van deze trektocht? Blijkbaar was deze zeer recentelijk uitgebracht. Met GPS-coördinaten en alle vluchtwegen, plus het was op schaal 1:15.000 en dus zeer gedetailleerd. Waarom had ik deze kaart niet vroeger in mijn bezit gehad? Ondertussen had mijn spirit een serieuze knak gekregen. Ik had al beslist om de volgende dag over die 4x4-sporen door het hinterland te lopen tot aan Cala Sisine. Op die manier bleef ik stappen, bleef ik onderweg in de natuur en sloeg ik alle klim- en rappeldelen over. Die zou ik nog wel eens met mijn vrienden komen doen tijdens een klimvakantie. Zo ging ik de dag nadien opnieuw op weg, langs een andere route. Niet veel later kwam ik aan een splitsing waarvan ik wist dat het mij terug op de Selvaggio Blu zou brengen. Ik liep er voorbij, om dan te stoppen, terug te keren, te twijfelen, toch terug door te lopen... Stemmetjes in mijn hoofd: "Allez, man, je kwam naar hier voor het Avontuur en om jezelf te testen!" "Als het een beetje moeilijk wordt, kies je alsnog de gemakkelijke oplossing?" "Je hebt nu toch genoeg water!" Dat laatste gaf de doorslag. De Selvaggio zal het zijn.

Ondanks de gedetailleerde kaart werd het weer wat gokken maar niet veel later vond ik de doorgang door een nauwe hoge kloof en daarna het eerste rappelpunt. Als ik mij hierin liet zakken, was er geen weg terug. Een rappel van 20 meter en eentje van 45 meter brachten mij in de Bossen van Biriola. Een gebied dat volledig afgesloten is van de buitenwereld door steile kliffen. Als ik hieruit zou willen komen, had ik de keuze tussen zwemmen of klimmen. Het deed wel iets met mij, zowel de beslissing om te beginnen aan de rappel als de beslissing om het touw door te trekken. Maar het voelde ook zeer bevrijdend, dit point of no return.

De wandeling door het bos was supermooi. Hier komt bijna nooit iemand. Die bomen en de kleuren van de Middellandse Zee, die hoge rotswanden die hier zo hoog boven mij uittorenen, hiervoor doe ik het. Zelfs het stukje klimmen kon mij niet meer uit mijn lood slagen, dit was supermooi! De hele rest van de namiddag volgden mooie wandel passages en spectaculaire rappels elkaar op, afgewisseld met korte stukjes klimmen. 's Avonds werd ik beloond met een bivak op één van de mooiste stranden die ik ooit had gezien: Cala Sisine. Sardinië is prachtig, alleen zitten er te veel muggen.

Volgens de topo volgde hierna nog één lange, maar gemakkelijke dag naar Cala Luna en Cala Gonone, maar aangezien deze variant 'nieuw' is, is ze zo mogelijk nog moeilijker te volgen. Het deed mij niet meer, ook al liep ik vaak verkeerd, ik vond het supermooi. Ik had mezelf gegeven aan de Selvaggio Blu, maar de Selvaggio Blu had mij veel meer gegeven.

Interesse om deze avontuurlijke wandeltocht zelf te doen?

Maar, het ontbreekt je aan de nodige ervaring met touwtechnieken en materiaal om deze tocht zelfstandig te ondernemen?

Samen met Hiking Advisor, organiseert Arne Monstrey in het najaar van 2016 een begeleide wandeltocht over dit schitterende traject.

Meer info? Mail arne.monstrey@hotmail.com of via [contactformulier](#) op www.hikingadvisor.be

BESTE REISPERIODE

Van oktober tot maart (in zomer drogen watervoorraden op)

VERVOER EN TRANSPORT

Vliegen kan op Cagliari of Alghero, waarna je het gemakkelijkst een autootje kan huren. Je geraakt ook per bus op begin- en eindpunt (respectievelijk Santa Maria Navarese en Cala Gonone), maar er rijden niet veel bussen per dag en de schema's komen vaak niet overeen met de informatie die je op internet vindt.

OVERNACHTINGEN

Gebeuren in openlucht of in je eigen tent. Af en toe kun je ook slapen in een Ovigli, een oude herdershut. Je moet sowieso volledig zelfvoorzienend zijn.

BENODIGD MATERIAAL - zie tekst.

Rappels zijn maximum 45 meter lang, beklimmingen iets van een 15 meter. Het is aan te raden om type B bergschoenen aan te doen omwille van de ruwheid van de ondergrond.

NIVEAU

Zoals vermeld wordt het klimmen nooit moeilijker dan 5a, maar als wandelaar heb je op het tweede deel van deze route (na Cala Gonone) niets meer te zoeken. Een perfecte beheersing van voorklimmen, relais opbouwen en rappellen is noodzakelijk. Wil je deze tocht wel wandelen, maar zonder het alpiene gedeelte, dan bestaat er een variant in het binnenland die je in een dag van Cala Gonone naar Cala Sisine kan brengen, langs de Rifugio, waar je weer voorraden kan inslaan.

TOPO'S

de Engelstalige 'the Selvaggio Blu Trek' van Corrado Conca (ISBN 978-88-88776-25-5) en de bijhorende kaart die vooralsnog enkel ter plekke te verkrijgen is.

NUTTIGE WEBSITES:

www.selvaggioblu.it (helaas enkel in het Italiaans)

